

BÀI HỌC 6

NHỮNG HÌNH ẢNH CỦA SỰ HIỆP MỘT

CÂU GÓC: “*Vả, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các chi thể của thân đều có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy*” (1 Cô-rinh-tô 12:12).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: 1 Phi-e-rơ 2: 9; Xuất Ê-díp-tô Ký 19:5, 6; Ê-phê-sô 2:19-22; 1 Cô-rinh-tô 3:16, 17; 1 Cô-rinh-tô 12:12-26; Giăng 10:1-11; Thi thiên 23.

Như bất cứ ai nghiên cứu Kinh Thánh đều biết, Kinh Thánh chứa đầy những hình ảnh và biểu tượng chỉ về những điều trong thực tế lớn hơn những hình ảnh và biểu tượng đó. Chẳng hạn, điều cốt yếu của hệ thống con sinh tế, tượng trưng cho một thực tế lớn hơn nhiều: Đức Chúa Giê-su và toàn thể chương trình cứu rỗi.

Nhiều hình ảnh khác được dùng trong Kinh Thánh, và đôi khi từ những yếu tố căn bản nhất – thí dụ như nước, lửa, và gió. Tùy thuộc vào bối cảnh, đây là những hình ảnh cho những lẽ thật thiêng liêng và thần học. Ví dụ, khi Đức Chúa Giê-su nói, “Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy” (Giăng 3:8). Gió đã được dùng như một biểu tượng cho Đức Thánh Linh.

Kinh Thánh dùng một số hình ảnh để miêu tả sự hiệp nhất mà chúng ta thấy trong hội thánh, sự hiệp một mà Chúa gọi là bày tỏ trước thế giới. Mỗi cá nhân thì không đầy đủ. Thay vào đó, như một toàn thể, những hình ảnh này bày tỏ nhiều điều về sự hiệp nhất trong hội thánh, chẳng hạn như sự tương giao với Đức Chúa Trời, sự tương giao giữa các thành viên với nhau và sự tương giao của hội thánh với toàn thể cộng đồng.

Bài học tuần này sẽ nghiên cứu một số hình ảnh và những gì chúng bày tỏ về sự hiệp một trong Đấng Christ.

1. DÂN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Hãy đọc 1 Phi-e-rơ 2:9; Xuất Ê-díp-tô Ký 19:5, 6; Phục truyền 4:20; và Phục truyền 7:6. Những câu này nói gì về địa vị đặc biệt của dân Chúa?

Hội thánh chỉ về con người, nhưng không phải bất kỳ loại người nào. Hội thánh là dân của Chúa, là những người thuộc về Ngài, và họ đã xưng nhận Đức Chúa Trời là Cha và Đấng Cứu Thế của họ, và họ đã được cứu chuộc bởi Đấng Christ và họ vâng lời Ngài. Hình ảnh này nhấn mạnh khái niệm rằng Đức Chúa Trời đã có một dân trên trái đất kể từ khi có chương trình cứu rỗi và có sự liên tục giữa Y-sơ-ra-ên trong Cựu Ước và hội thánh trong Tân Ước. Từ thời của A-đam, các tộc trưởng trước và sau trận bão lụt, và Áp-ra-ham, Chúa đã lập giao ước với dân Ngài để làm đại diện cho tình yêu, lòng thương xót và công lý của Ngài cho thế giới.

Dân của Đức Chúa Trời được gọi là “dòng giống được lựa chọn”, “chức thầy tế lễ nhà vua” và “dân thánh”. Những chữ này cho thấy họ được dành riêng cho một mục đích đặc biệt, “rao giảng như đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài” (1 Phi-e-rơ 2:9). Đây cũng là một tiếng vang của sự miêu tả về bản tính nhân từ của Đức Chúa Trời, như được mô tả trong Xuất Ê-díp-tô Ký 34:6, 7. “Đức Chúa Trời đã chuộc lại hội thánh như là sở hữu đặc biệt của riêng Ngài để các thành viên có thể phản ánh các đặc tính quý báu của Ngài trong đời sống của họ và tuyên xưng sự nhân từ và lòng thương xót của Ngài cho tất cả mọi người.” – *The SDA Bible Commentary*, quyển 7, tr. 562.

Đọc Phục truyền 7:6-8. Điều gì khiến Chúa chọn dòng dõi của Áp-ra-ham làm dân của Ngài? Điều này vẫn còn áp dụng ngày nay thế nào?

Có thể chúng ta tự hỏi, có nước nào ngày nay xứng đáng với nhãn hiệu “quốc gia thánh” (một hình ảnh khác của hội thánh)? Không có ai. Tất cả các quốc gia và các nhóm sắc tộc gồm những người không xứng đáng với tình yêu và ân điển của Đức Chúa Trời. Và mặc dù Kinh Thánh gọi chúng ta là một dân thánh, nhưng Kinh Thánh cũng dạy rằng việc lựa chọn và thành lập Y-sơ-ra-ên dựa hoàn toàn vào sự yêu thương của Ngài, chứ không dựa trên bất cứ công đức nào mà con người có thể đem đến cho Ngài. Sự thành lập của dân Chúa là một hành động yêu thương và – mặc dù tội lỗi và sự bỏ đạo trên phạm vi toàn quốc – Đức Chúa Trời giữ lời hứa với Áp-ra-ham rằng qua hạt giống của ông là Đấng Christ, Ngài sẽ cứu dân của Ngài. Cũng như sự lựa chọn dân của Đức Chúa Trời là một hành động của ân điển, thì sự cứu rỗi của họ cũng vậy. Chủ đề này nhắc nhở chúng ta về những gốc rễ chung của chúng ta trong ân điển của Chúa mà chúng ta không xứng đáng.

Tại sao chúng ta phải luôn luôn nhớ lẽ thật thiêng liêng là sự cứu rỗi của chúng ta dựa trên những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta và không phải trên những gì chúng ta có thể làm cho chính mình, cho dù chúng ta là “dân của Chúa”?

2. GIA ĐÌNH CỦA CHÚA

Một hình ảnh khác về dân của Chúa trong Tân Ước là tòa nhà hoặc gia đình của Ngài. Đó là một ẩn dụ về những viên đá và những tòa nhà làm nổi bật bản chất phức tạp và phụ thuộc lẫn nhau của các mối tương giao trong hội thánh. Phi-e-rơ nói Cơ Đốc nhân như là “đá sống” (1 Phi-e-rơ 2:5). Ẩn dụ này cũng có phẩm chất của sự vĩnh cửu và vững chắc.

Đọc Ê-phê-sô 2:19-22. Những ý tưởng quan trọng nào Phao-lô nhấn mạnh trong đoạn này? Hình ảnh này cho chúng ta biết gì về sự hiệp nhất trong hội thánh?

Trong đoạn này, Phao-lô kết hợp hai hình ảnh của hội thánh: một bất động như một căn nhà hoặc một tòa nhà; còn hình ảnh kia thì sống động như một gia đình.

Một hòn đá tự nó không có giá trị gì, nhưng khi được gắn liền với các hòn đá khác, nó sẽ trở thành một cấu trúc có thể chịu được cơn bão của cuộc đời. Không một Cơ Đốc nhân nào có thể là hòn đá đơn độc, nhưng phải được kết hợp với những người khác trong sự thông công với gia đình của Chúa. Để được vững chắc, tòa nhà phải được đặt trên một nền móng vững vàng. Đức Chúa Giê-su Christ là nền tảng này, và là “nền” của đền Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 3:11). Hội thánh cũng sẽ không tồn tại nếu không có Đấng Christ làm nền tảng của các hoạt động của mình. Hội thánh thật sự cần Đức Chúa Giê-su Christ: sự sống, sự chết, sự phục sinh, và sự tái lâm của Ngài. Hội thánh là một cộng đồng các tín đồ đoàn kết để chia sẻ tin mừng về Đức Chúa Giê-su với thế giới. Chương trình của hội thánh tập trung vào Đức Chúa Giê-su: Ngài là ai, Ngài đã làm gì cho chúng ta và đang làm gì trong chúng ta, và Ngài ban gì cho ai chấp nhận Ngài làm Chúa và Đấng Cứu Thế.

Hình ảnh của một gia đình cũng rất có ý nghĩa. Điều này dựa trên sự tương giao giữa mọi người. Đó là hình ảnh quen thuộc của cha mẹ, anh chị em. Sự gắn liền kết giữa các thành viên trong gia đình có thể mạnh mẽ, và sự trung thành đi kèm thường vượt qua mọi mối quan hệ bên ngoài. Sự trung thành là một phần lớn của sự hiệp nhất, vì làm thế nào có sự đoàn kết mà không có lòng trung thành?

Hình ảnh này liên quan đến hội thánh thế nào? Các thành viên của hội thánh cũng là một phần của một gia đình lớn. Chúng ta liên kết, không chỉ vì chúng ta thuộc về gia đình qua tổ tiên chung là A-đam mà còn bởi vì chúng ta có liên quan đến Đức Chúa Giê-su, A-đam Thứ Hai, qua kinh nghiệm “tái sanh” chung. Như vậy, chúng ta trở nên hiệp một với nhau, không chỉ vì các lễ thật mà chúng ta có chung mà còn trong kinh nghiệm biến đổi linh hồn, những người có một đời sống mới trong Đức Chúa Giê-su.

Đáng buồn thay, không phải ai cũng có kinh nghiệm tốt đẹp với gia đình mình, vì thế, hình ảnh này không có ý nghĩa gì đối với họ. Tuy nhiên, làm thế nào một hội thánh có thể trở thành gia đình mà những người này không bao giờ có?

3. ĐỀN THỜ CỦA ĐỨC THÁNH LINH

Một hình ảnh khác mà Phao-lô dùng là đền thờ của Chúa hay của Đức Thánh Linh. Đó là hình ảnh của một tòa nhà giá cao và có giá trị. Cùng với 1 Cô-rinh-tô 6:19, nơi mà hình ảnh nói đến thân thể của một người là đền thờ của Đức Thánh Linh, trong 1 Cô-rinh-tô 3:16, 17, Phao-lô dùng hình ảnh để chỉ một công trình xây dựng quý giá nhất của Cận Đồng thời xưa, đó là đền thờ của Đức Chúa Trời.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 3:16, 17. Hội thánh là đền thờ của Đức Thánh Linh nghĩa là gì? Trong câu 17, Phao-lô cảnh báo về điều gì?

Phao-lô rõ ràng không đề cập đến hội thánh, một đền thờ hoặc nơi Chúa ngự. Người Hy Lạp trong Tân Ước phân biệt giữa chữ “bạn” số ít, để chỉ một người, và chữ “bạn”, số nhiều để chỉ nhiều người. Trong trường hợp này là chữ thứ hai. Ấn dụ này đề cập đến một cộng đồng: các Cơ Đốc nhân ở Cô-rinh-tô tạo thành đền thờ của Đức Thánh Linh, và trong ý nghĩa thiêng liêng, Đức Chúa Trời ngự giữa họ.

Đối với Phao-lô, Chúa ngự trong sự thông công của Cơ Đốc nhân; do đó, lời cảnh báo của ông rằng bất cứ ai cố gắng tiêu diệt sự thông công này sẽ phải chịu hậu quả của sự phán xét. Sự hiệp nhất của các tín đồ là căn bản của sự thông công và sự hiện diện của Chúa trong đền thờ này. Mặc dù những câu này thường được dùng theo nghĩa chăm sóc thân thể vật chất (đĩ nhiên đây là điều mà Cơ Đốc nhân phải làm), đó không phải là điều đặc biệt mà Phao-lô muốn nói ở đây. Thay vào đó, sứ điệp của ông là lời cảnh báo về những người muốn tiêu diệt sự hiệp một của hội thánh.

Trước đó trong đoạn này, Phao-lô đã đề cập đến những gì ông coi là những thách thức cho sự hiệp nhất, “bởi trong anh em có sự ghen ghét và tranh cạnh” (1 Cô-rinh-tô 3:3). Những thái độ và hành vi này là mối đe dọa thật sự đối với sự hiệp một và khiến Đức Chúa Trời rời bỏ đền thờ của Ngài. Nói cách khác, sự xung đột trong hội thánh có thể phá hủy đền của Chúa. Vì vậy, ông muốn các thành viên bỏ đi những thái độ và hành vi đe dọa sự hiệp nhất của hội thánh.

Khi những xung đột xảy ra trong hội thánh, lời khuyên của Phao-lô cho người Cô-rinh-tô vẫn còn có thể áp dụng được ngày nay, “Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, khuyên anh em thầy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau” (1 Cô-rinh-tô 1:10).

Ghen ghét, xung đột, phân rẽ – đây không chỉ là vấn đề mà hội thánh phải đối diện trong thời Phao-lô. Ngày nay chúng ta cũng phải đối diện với chúng. Vai trò của mỗi người chúng ta là gì trong việc tìm cách giải quyết những vấn đề này mà không đe dọa sự hiệp nhất của hội thánh?

4. THÂN THỂ CỦA Đấng CHRIST

Có lẽ hình ảnh nổi bật nhất của hội thánh và nói lên mạnh mẽ nhất là về sự hiệp một của các phần khác nhau trong thân thể của Đấng Christ. “Và, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các chi thể của thân đều có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy. Và, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy” (1 Cô-rinh-tô 12:12, 27).

Cũng giống như thân thể là một đơn vị được tạo thành từ nhiều bộ phận khác nhau, mỗi bộ phận có chức năng và trách nhiệm riêng, đây chỉ về hội thánh như thân thể của Đấng Christ.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 12:12-26. Hình ảnh một thân thể với nhiều phần áp dụng cho hội thánh như thế nào? Điều này áp dụng như thế nào đối với một tổ chức trên toàn thế giới như Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm?

Sự dạy dỗ của Phao-lô trong 1 Cô-rinh-tô 12 truyền đạt thực tại sâu xa rằng sự hiệp nhất chân chính không chỉ trong sự đa dạng, và chắc chắn là không mặc dù có sự đa dạng, mà là qua sự đa dạng. Chúng ta không nên ngạc nhiên rằng chính Đức Thánh Linh là nguồn gốc của những biểu hiện đa dạng này. Cũng giống như thân thể con người vừa hiệp một vừa đa dạng diệu kỳ, nên lý tưởng là thân thể của Đấng Christ, qua sự đa dạng này bày tỏ sự trọn vẹn và sự phong phú của thân thể Đấng Christ.

Hình ảnh này nói trực tiếp với chúng ta như một hội thánh. Trong vài thập kỷ qua, Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm đã phát triển nhanh chóng. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm gồm những người thuộc mọi lãnh vực, văn hoá và môi trường. Sự khác biệt về chủng tộc, văn hoá, giáo dục và tuổi tác của chúng ta không được phép phân rẽ chúng ta trong Đấng Christ. Nếu có, sự đa dạng này nên được Đức Thánh Linh dùng như một sức mạnh cho sự hiệp nhất, bày tỏ lẽ thật rằng bất chấp những sự khác biệt này, tất cả chúng ta đều là một trong Đấng Christ.

Như chúng ta đã thấy, dưới chân thập tự giá tất cả chúng ta đều bình đẳng, bất kể chúng ta là ai và từ đâu đến. Khi thế giới xung quanh chúng ta càng ngày càng trở nên vỡ vụn, hội thánh phải chứng minh rằng sự hiệp nhất trong đa dạng thì có thể đạt được. Dân của Đức Chúa Trời có thể chứng tỏ quyền lực chữa lành và hoà giải của phúc âm.

Thật tuyệt vời, Phao-lô cho chúng ta biết lý tưởng này có thể đạt được như thế nào. “Đấng Christ là đầu Hội thánh; Hội thánh là thân thể Ngài và Ngài là Cứu Chúa của Hội thánh (Ê-phê-sô 5:23). “Ấy cũng chính Ngài là đầu của thân thể, tức là đầu Hội thánh” (Cô-lô-se 1:18). Vì mỗi tín đồ được gắn liền với Đấng Christ, toàn thân được nuôi dưỡng với cùng một loại thức ăn. Do đó, chúng ta phải nhấn mạnh sự quan trọng của việc nghiên cứu Lời Chúa, vàng phục những gì chúng ta học được trong Lời Ngài, và những kinh nghiệm chung của sự thờ phượng và cầu nguyện cho sự hiệp nhất trong thân thể Đấng Christ.

5. CHIÊN VÀ NGƯỜI CHĂN

Hãy đọc Giăng 10:1-11. Những khía cạnh nào của ẩn dụ này về hội thánh như một đàn chiên nói về sự hiệp nhất? Xem thêm Thi thiên 23.

Trong thế giới hiện đại của các thành phố lớn, rất hiếm khi thấy việc chăn nuôi gia súc dưới bất kỳ hình thức nào. Hầu hết mọi người bây giờ biết rất ít về mối liên hệ giữa chiên và người chăn. Tuy nhiên, khi Đức Chúa Giê-su nói về dụ ngôn này, mọi người hiểu rất rõ ràng. Khi Ngài phán: “Ta là người chăn hiền lành”, họ lập tức nhận ra và hiểu Ngài nói về Thi thiên 23:1, “Đức Giê-hô-va là Đấng chăn giữ tôi.” Hình ảnh không những rõ ràng mà còn đầy cảm xúc giá trị làm cho nó sống động. Trong nền văn hoá Cận Đông thời xưa, và ngày nay vẫn còn ở Trung Đông, những người chăn tận tâm chăm sóc chiên của họ, bất kể những thách thức. Hình ảnh của người chăn chiên đã trở thành một trong những hình ảnh thân yêu nhất được dùng trong Kinh Thánh để mô tả đặc tính của Đức Chúa Trời và sự tương giao của Ngài với dân Ngài.

Hình ảnh của dân Chúa như chiên là một hình ảnh thú vị. Một ẩn tượng chúng ta thường có về chiên là bản tính hiền lành và không tự vệ của chúng. Do đó, chúng phụ thuộc vào một người chăn tận tâm để bảo vệ và hướng dẫn. Nói thẳng thắn, chúng dường như ngu đần. Đôi khi, vô tình, chiên bị lạc, và người chăn phải đi tìm và đưa chúng trở về bầy. Những con chiên non thường được bông ẵm và cần được chăm sóc thêm. Sự kiên nhẫn và sự hiểu biết thì cần thiết để chăm sóc cho chiên. Bằng nhiều cách, đây là một hình ảnh hoàn hảo để miêu tả hội thánh. Các thành viên không có gì để sợ nhưng được hưởng tất cả mọi thứ trong sự tương giao với Đấng Chăn .

Đức Chúa Giê-su cũng nhấn mạnh trong dụ ngôn này sự quan trọng của việc chiên lắng nghe tiếng của người chăn. Khi điều kiện đòi hỏi, có thể bảo vệ một vài bầy chiên khác nhau bằng cách đặt chúng trong cùng một chuồng. Làm thế nào có thể phân biệt chúng? Người chăn chỉ việc đứng ở cửa chuồng và gọi. Chiên sẽ nhận ra giọng nói của ông và đến. “Khi người đã đem chiên ra hết, thì đi trước, chiên theo sau, vì chiên quen tiếng người” (Giăng 10:4). Lắng nghe giọng nói của Người Chăn là điều rất quan trọng đối với hội thánh. Thật ra, sự hiệp nhất và sự an toàn của dân Chúa phụ thuộc vào sự gắn gũi với Ngài và trực tiếp liên quan đến sự vâng phục tiếng của Ngài.

Người ta thường không thích được coi như chiên. Tuy nhiên, tại sao ẩn dụ như vậy lại thích hợp cho chúng ta? Hình ảnh này nên nói gì về nhu cầu của chúng ta về Người Chăn và chúng ta cần phải vâng theo tiếng của Ngài?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ellen G. White, “The Divine Shepherd,” tr. 476–484, trong *The Desire of Ages*; “The Church on Earth,” tr. 240–243, trong *Counsels for the Church*.

“Trong bối cảnh của Đền thờ ở Giê-ru-sa-lem cũng như các cấu trúc Hy Lạp - La Mã, các tác giả Tân Ước dùng ẩn dụ của ngôi đền để các tín đồ hình dung sự thánh khiết của hội thánh, vai trò của Đức Chúa Trời trong việc thành lập và phát triển hội thánh, công việc của Đấng Christ và Đức Thánh Linh, và sự đoàn kết của các tín đồ trong hội thánh. Sự kiến trúc dường như ngụ ý một hình ảnh bất động. Tuy nhiên, ẩn dụ được dùng kết hợp với hình ảnh sống động và quá trình xây dựng thường được nhấn mạnh. Thay vì một hình ảnh bất động, chúng ta buộc phải hình dung ra một câu chuyện về quá trình xây dựng chứ không phải là một công trình xây dựng hoàn chỉnh. Hội thánh được trao đặc quyền kỳ diệu để thừa nhận mình là ‘đền thờ của Đức Chúa Trời hằng sống’ (2 Cô-rinh-tô 6:16).” – John McVay, “Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology,” Ángel Manuel Rodríguez, *Message, Mission, and Unity of the Church* (Hagerstown, Md.: Review và Herald®, 2013), tr. 52.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy suy nghĩ về những hình ảnh trong Kinh Thánh về hội thánh. Điều gì bạn thích nhất? Tại sao bạn thích? Một số ẩn dụ khác của hội thánh có thể thấy được trong các đoạn này: 1 Ti-mô-thê 3:15; 2 Ti-mô-thê 2:3-5; 1 Phi-e-rơ 2:9. Những ẩn dụ này còn dạy gì khác về hội thánh?
2. “Đức Chúa Trời muốn dân của Ngài hiệp một trong sự liên kết gắn gũi nhất của sự thông công giữa Cơ Đốc nhân; sự tin tưởng vào anh em là điều thiết yếu cho sự thịnh vượng của hội thánh; sự kết hợp của hành động thì rất quan trọng trong một cuộc khủng hoảng tôn giáo. Một bước đi bất cẩn, một hành động vô ý, có thể khiến hội thánh gặp những khó khăn và thử thách mà không thể phục hồi trong nhiều năm.” – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 3, tr. 446. Cảnh báo này nên dạy gì về sự chúng ta phải thận trọng để tìm cách bảo vệ sự hiệp nhất của hội thánh? Vai trò của mỗi người chúng ta có trong trách nhiệm thiêng liêng này là gì?
3. Bài học ngày thứ Nhất nhấn mạnh rằng ngay cả là “dân của Chúa”, chúng ta phải lệ thuộc vào ân điển của Ngài cho sự cứu rỗi, và không bao giờ dựa trên công trạng của chúng ta. Thật ra, bạn không thể lý luận rằng sự tin cậy của chúng ta vào công đức của Đức Chúa Giê-su cho sự cứu rỗi thực sự làm cho chúng ta là “dân của Chúa”?

TÓM TẮT: Tân Ước dùng các ẩn dụ khác nhau để minh họa bản chất và sứ mạng của hội thánh. Quan trọng hơn, những ẩn dụ này dạy rằng Đức Chúa Trời chăm chú theo dõi dân của Ngài và bảo vệ họ. Những hình ảnh này cũng dạy rằng dân của Chúa liên kết rất phức tạp với nhau và chúng ta cần nhau để thực hiện công việc đã được kêu gọi để làm.